

Aktstk. 186 - Førøgelse af den totaløkonomiske ramme for systemmoderniseringens Fase 2

Tiltrådt af Finansudvalget den 23. juni 2008.

Udvalget forudsætter, at ministeren vil oplyse udvalget om bodens størrelse, når denne er kendt og oversende resultatet af den analyse af SKATs udfordringer og opgaver, som ministeren gav udvalget tilsagn om under samrådet den 23. juni 2008.

Aktstk. 190 - Bloktilskud 2009

Tiltrådt af et flertal i Finansudvalget den 24. juni 2008 (Venstre, Dansk Folkeparti og Konservativt Folkeparti).

Dansk Folkepartis medlem af udvalget tiltræder aktstykket, idet det bemærkes, at aktstykket udmonter de økonomiske konsekvenser af de indgåede aftaler mellem henholdsvis regeringen og KL samt regeringen og Dansk Regioner.

Dansk Folkeparti har ikke i forbindelse med voteringen af aktstykket taget stilling til de af aftalerne senere nødvendige lovændringer og andre forhold som eksempelvis strukturen indenfor sundhedssektoren, som særskilt vil komme til politisk behandling.

Et mindretal i udvalget (Socialdemokraterne og Radikale Venstre) undlader at stemme.

Et andet mindretal i udvalget (Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten) stemmer imod.

Socialdemokraternes, Socialistisk Folkepartis, Det Radikale Venstres og Enhedslistens medlemmer af udvalget udtrykker generel kritik af finansministerens besvarelser af spørgsmål stillet til aktstykke 190. Partierne finder, at finansministeren har undladt at svare fyldestgørende og enkelte steder svarer unødigt polemisk. Partierne konstaterer samtidig, at det har været nødvendigt at genstille en række spørgsmål for at få finansministerens fyldestgørende svar.

Partierne understreger vigtigheden af aktstykke 190 og dets betydning for den samlede samfundsøkonomi. Partierne finder i lyset af dette ikke, at finansministeren har udvist tilstrækkelig vilje til at tilvejebringe de efterspurgte oplysninger om aktstykkets indhold.

Partierne opfordrer finansministeren til at svare fyldestgørende på spørgsmål fra finansudvalget.

Socialdemokraternes medlemmer af udvalget udtaler i øvrigt, at en grundpille i det danske samfund er et velfungerende lokaldemokrati, hvor beslutninger af afgørende betydning for borgernes liv bliver truffet så tæt på borgerne som muligt. Danmark har en årelang tradition for et stærkt decentralt styre med kommuner og regioner som afgørende aktører. Det er en dansk tradition, som adskiller Danmark fra mange andre lande, og som efter Socialdemokraternes holdning har bidraget til en at opretholde en stærk demokratisk tradition kombineret med effektiv drift af velfærdssamfundets kerneopgaver. Socialdemokraterne mener, at det er afgørende at fastholde denne model for udviklingen af velfærdssamfundet.

En central forudsætning for et stærkt lokaldemokrati er, at kommuner og regioner opretholder et reelt selvstyre. Det kommunale aftalesystem er et vigtigt element i den fortsatte bevarelse og udvikling af den danske demokratiske model, fordi det sætter rammen om kommunernes/regionernes selvbestemmelsesret.

Aftalesystemet er dels et afgørende styringsinstrument i at sikre en afbalanceret og fornuftig udvikling af samfundsøkonomien, dels det instrument der med dialog sikrer, at der opnås klarhed og enighed om, hvilket velfærdsniveau danskerne skal have.

Socialdemokraternes principielle holdning er derfor altid at støtte en indgået aftale, såfremt den er indgået på rimelige vilkår, og såfremt den sikrer et acceptabelt niveau for udviklingen i danskernes fælles velfærd. Endvidere bør en aftale også sikre overensstemmelse mellem de forventninger politikkerne skaber til velfærdens og de rammer, som regeringen stiller til rådighed.

Det er ikke Socialdemokraternes opfattelse, at de indgåede økonomiaftaler for 2009 lever op til disse kriterier. Der er intet i aftalerne, der sikrer muligheden for at videreudvikle velfærdens og bringe den op på et niveau, der retter op på de senere års manglende prioritering af velfærdens. Og der er intet i aftalen, der minimerer det store gab, som regeringens mange løfter har skabt mellem danskernes forventninger om mere og bedre velfærd, og de økonomiske rammer, som kommuner og regioner har til at udvikle velfærdssamfundet.